

Další ze jmen na suchdolském pomníku obětem okupace 1939-1945

Některé okolnosti jsou dnes již neznámé, některé dokumenty jsou ojedinělé, tím spíše však mají co říci i dnes. Přinesené oběti byly mnohem vyšší, než se nyní obecně soudí.

ANTONÍN BOUŠKA,
narozen 23. 11. 1897 v osadě
Černý Vůl, č. 15, obec Únětice.

Poté, co dokončil školu v Horoměřicích, vyučil se obuvníkem. Byl velice slušný, přátelský a pracovitý. Dne 23. 12. 1926 uzavřel manželství s Annou Kloudovou ze Suchdola a 4. 5. 1927 se jim narodil syn Jaroslav. V té době si postavili domek v Suchdole, v nově budované části nazývané Budovec. Nedlouho před válkou začali společně s manželkou Annou provozovat obuvnickou dílnu ve Vršovicích. Potom začaly všechny ty nejhorší události, které postihly Evropu s nástupem fašismu. Tragickým byl zásah osudu koncem roku 1941.

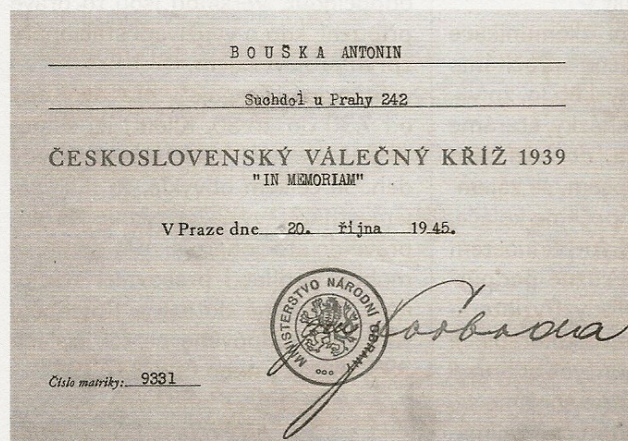
Někteří suchdolští občané se nasmířili s nečinností a přísluhováním říši. Hledali způsob jak bojovat v nepřátelském obsazení. Patřil k nim i Antonín Bouška. O nebezpečí hrozícím politickým odpůrcům režimu

se vědělo od počátku okupace. Kdykoliv mohlo dojít k zátahu. Někteří měli pro tento případ připraveny důmyslné úkryty. Také Antonín Bouška měl svůj úkryt pro všechny případy. Malá prostora byla vyskládána z cihel a celá zakryta senem na půdě ve stodůlce u švagra B. Břicháče. V kritické době zde A. Bouška také občas přebýval. Po důvěrném vyhlášení, že nebezpečí pominulo, se však vrátil domů. Jak se ukázalo, tato informace mu byla osudná.

Skupina spoluobčanů ze Suchdola a Sedlce byla zatčena v prosinci 1941 pro účast na tisku a distri-

buci ilegálních tiskovin. Důvod zatčení – příprava k velezradě. Suchdolští Bouška, Chvátal, Sobotka, Taufer, a sedlečtí Havlín a Novotný byli odsouzeni na doživotí v únoru 1942. Poté byli převezeni do koncentračního tábora v Mauthausenu. Tam také pět z nich zahynulo. Dochovaly se dva Bouškovy dopisy z tábora smrti. Dne 30. 4. 1942 byl Antonín Bouška již mrtev. Právě martyrium pro zbylé členy rodiny však mělo teprve přijít. Fašistická mašinerie dál požírala vše, co jí padlo do chřtánu. Ještě než byl vystaven úmrtní list, zastihla manželku obsílka ve věci: „Antonín Bouška, zajištění majetku – zákaz dispozice“. Bylo zřejmé, že dům již nepatří ani paní Bouškové. Mohla být jen nájemnicí a alespoň prozatímně spravovat tyto hodnoty s péčí řádného hospodáře až do dalšího rozhodnutí. Další přípis od Okresního soudu na sebe nenechal dlouho čekat: „Listina o ustanovení poručnice“. Zde byly uvedeny povinnosti, týkající se vlastního syna. Také předpisy nájemného začaly chodit. Ani dílna nezůstala ušetřena. Vybavení bylo zkonfiskováno, dluhy zů-

staly. A tak šel život dál, od jedné hrůzy ke druhé. Každý den přinášely oficiální zprávy seznamy popravených. Stovky mrtvých každý den. Tisíce nešťastných, den co den. Vysvobození přišlo až za příliš dlouho. Odboj byl však významný, vedl národ k činům.

Odbojová činnost byla také oceněna představiteli státu:

▲ „ČESKOSLOVENSKÝ VÁLEČNÝ KŘÍŽ 1939“, IN MEMORIAM.

▲ „PAMĚTNÍ ODZNAK Svazu osvobozených politických vězňů...“, IN MEMORIAM.

▲ „PAMĚTNÍ ODZNAK DRUHÉHO NÁRODNÍHO ODBOJE“, IN MEMORIAM.

Anně Bouškové, po nezbytném dokladování tehdejších restitucí, byl vrácen vlastní dům. Pobírala skromný vdovský důchod, pracovala jako uklízečka a dál platila za svůj životní úděl. Někdy se režimy mění, dluhy však zůstá-

vají... Syn Jaroslav se neoženil, k stáru se o něj starala jeho sestřenice. Tak se stalo, že všechny historické dokumenty zůstaly zachovány.

Ať památka po Antonínu Bouškově dojde uplatnění a jeho odkaz tak bude bojovat dál, aby se to již nikdy nestalo.

Bohumil Sommer

(jehož babička, Marie Břicháčková, byla sestrou Anny Bouškové)

více na www.historiesuchdola.cz